

ANDERSEN'S CONTEMPORARY

Berlin 21/09/2010

Kære Besøgende,

The Whole of It er min første udstilling hos Andersen's Contemporary, min 12. udstilling nogensinde, og min tredje udstilling i år. Når jeg tænker på udstillingen nu, 10 dage før den åbner, ligner det den sidste del i en trilogi, der begyndte med en udstilling jeg lavede tidligere på året med titlen *The Demon of Noontide*. Jeg er klar over, at trilogier bærer en aura af suverænitet. At det antyder et vist overblik. Det er ikke det der er på spil her. Hvis der her overhovedet er tale om en trilogi, så er den snublet på plads. Men altså, *The Demon of Noontide* omhandlede kedsomhed i sin mest kultiverede form, altså Ennui eller Langeweile. Om distanceret og stillestående væren. Den anden udstilling havde den umulige titel *Fast Flickering Black Bugs on a Bright White Background* og handlede om bestræbelsen på at begynde forfra. Den forsøgte netop det – at begynde igen, og den fejlede. Den udlevede altså noget, for i samme åndedrag at erklære denne handling for umulig. For at citere et af værkerne i udstillingen: To Begin as If to Begin. Nu er du i *The Whole of it*. Udstillingen, der kunne være afslutningen på trilogien. I denne udstilling forsøger jeg at præsentere tingene, som de er. Frit flydende. Dumme ting. Tilfældige bunker. Ting, samlet på grund af deres vægt, deres masse, deres materialitet eller blotte placering. For eksempel.

Når jeg ser mig omkring i dette øjeblik ser jeg et stort rod. Og når du læser disse linjer er noget af dette rod blevet bragt til København for at danne den udstilling du er i. Jeg vil forsøge at forestille mig, hvordan den ser ud for at kunne guide dig igennem den.

Der er fire værker i udstillingen. De ser meget forskellige ud. Dette er tilsigtet. Deraf titlen på udstillingen: *The Whole of it*. De to tilsyneladende vilkårlige objekter du ser bundet sammen på gulvet udgør *The Norman Mailer Paradox* (alle værker 2010). De er valgt og parret ud fra det ene objekts evne til at flyde i forhold til det andet objekts tyngde. De ligger dér, livløse på gulvet og afventer en oversvømmelse.

De malede objekter på væggene, kommer alle mulige steder fra, men er alligevel forbundne. De var stabler, opstået på mit skrivebord, før deres systematik, eller mangel på samme, dikterede, at de blev de objekt-malerier der nu hænger på væggene i dette galleri. *Pile One* og *Pile Two*. Videoen bagest i rummet, *The Drift*, efterligner tydeligvis et kunsthistorisk public service program eller måske dette formats yngre og mere spontane slægtning, som vi kender fra YouTube. Den indeholder en masse oplysninger, som man har meget lille chance for at afkode, men dem kan jeg så afsløre her: videoens billedside er fra en grotte i Boboli haven i Firenze. Den manieristiske grotte viser øjeblikket efter oversvømmelsen i Ovids Metamorfoser. Soundtracket består af Irving Berlins *Alexander's Ragtime Band* og Archibald Joyces *Songe d'Automne*, to sange, der blev spillet, mens Titanic sank. De bliver spillet på krystalglas fyldt med vand. Endelig opremser en fortællerstemme de genstande, som var sat til salg under 'Generelt' kategorien på Craigslist den dag jeg færdiggjorde filmen.

Tilbage til begyndelsen. Til den dristige trilogipåstand. Lad mig altså her fremstille det endelige og storslåede postulat. Eller i det mindste gøre forsøget:

The Whole of it anerkender, at der er en historie og kan heller ikke siges at styre uden om æstetiske overvejelser, men i modsætning til de to udstillinger nævnt ovenfor, er den hverken desillusioneret eller apatisk. Den forsøger at slippe af med hierarkier. Den taler om ensartethed. Om parallelitet. Og dette er dens påstand, at det paradoksalt nok er her i dette mudder, i denne uorden, at vi måske igen vil kunne se klart.

Med venlig hilsen

Simon Dybbroe Møller

